

WYROK

W I M I E N I U

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 sierpnia 2015 roku

Sąd Okręgowy w Poznaniu w IV Wydziale Karnym - Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Ziółka

Protokolant: po. stażysty E. C.

przy udziale -

po rozpoznaniu w dniu 10 sierpnia 2015 roku

sprawy **M. B.** obwinionego z art. 96 § 3 k.w

z powodu apelacji wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gnieźnie z dnia 13 kwietnia 2015 roku, sygnatura akt II W 1754/14

1. zmienia zaskarżony wyrok i uniewinnia obwinionego M. B. od popełnienia przypisanego mu wykroczenia z art. 96 § 3 k.w.,
2. kosztami procesu za obie instancje obciąża Skarb Państwa.

/-/ M. Z.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 13 kwietnia 2015 roku M. B. został uznany za winnego popełnienia wykroczenia z art. 96 § 3 k.w., za co wymierzono mu karę 300 złotych grzywy (k. 32 akt).

Wyrok powyższy w całości i na swoją korzyść zaskarżył obwiniony, który, podkreślając brak materiału dowodowego potwierdzającego zasadność przypisania mu sprawstwa i winy w zarzucanym zakresie, wniósł o uniewinnienie (k. 46-47 akt).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obwinionego w pełni zasługiwał na uwzględnienie.

Na wstępie niniejszych rozważań koniecznym jest wskazanie, że treść przepisu art. 96 § 3 k.w. jest jednoznaczna. Przepis ten penalizuje między innymi odpowiedzialność osoby, która wbrew obowiązkowi nie wskaże na żądanie uprawnionego organu, komu powierzyła pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie. Brzmienie przypomnianego przepisu prawa nie pozostawia więc wątpliwości co do tego, że uczynienie zadość żądaniu uprawnionego organu wskazania opisanych w przepisie informacji musi dotyczyć ściśle skonkretyzowanego momentu, to jest odnosić się do konkretnej daty i czasu.

W przedmiotowej sprawie M. B. został uznany za winnego popełnienia wykroczenia z art. 96 § 3 k.w., polegającego na tym, że w dniu 18 czerwca 2014 roku nie dopełnił obowiązku wskazania na żądanie uprawnionego organu osoby, która w dniu 8 czerwca 2014 roku o godzinie 9:44 w N. kierowała pojazdem o numerze rejestracyjnym (...).

Uznanie sprawstwa i winy M. B. we wskazanym wyżej zakresie byłoby zatem prawidłowe, ale jedynie w sytuacji, gdyby zgromadzony na tę okoliczność materiał dowodowy rzeczywiście wskazywał na tego rodzaju zachowanie obwinionego. Tymczasem kontrola instancyjna zaskarżonego orzeczenia wykazała, że w aktach przedmiotowej sprawy nie został zgromadzony jakikolwiek materiał dowodowy wskazujący na zasadność przedstawionego mu zarzutu.

Sąd II instancji podnosi w tym miejscu, iż wobec braku przyznania się przez M. B. do popełnienia zarzucanego mu wykroczenia, jedynym materiałem dowodowym, który potwierdziłby zasadność wniesionego do sądu rozstrzygającego wniosku o ukaranie byłyby zgromadzone w toku postępowania dokumenty. Tego rodzaju dowodem sprawstwa i winy obwinionego w zakresie wyczerpania dyspozycji art. 96 § 3 k.w. mógłby być zatem znajdujący się na karcie 4 akt dokument w postaci wezwania obwinionego w trybie art. 78 ustęp 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym oraz opatrzony datą 18 czerwca 2014 roku, a autorstwa obwinionego dokument z którego wynika brak uczynienia zadość wezwaniu uprzednio wystosowanemu do M. B. (k. 67 akt).

I jakkolwiek ostatni ze wskazanych wyżej dokumentów rzeczywiście dowodzi, iż obwiniony nie uczynił zadość skierowanemu do niego w dniu 11 czerwca 2014 roku wezwaniu, to niemniej w żaden sposób nie potwierdza on sprawstwa i winy obwinionego w zarzucanym mu zakresie. Sąd Okręgowy zauważa bowiem, zresztą w ślad za samym skarżącym, że skierowane do niego w dniu 11 czerwca 2014 roku wezwanie dotyczyło obowiązku wskazania przez obwinionego, komu w dniu 8 czerwca 2014 roku w miejscu N. powierzył on do kierowania pojazdu o numerze rejestracyjnym (...), o godzinie 13:07. Tymczasem z opisu zarzucanego, a następnie przypisanego ostatecznie obwinionemu czynu wynika jednoznacznie, że M. B. został obwiniony, a następnie uznany za winnego popełnienia wykroczenia polegającego na nie wskazaniu, komu powierzył do kierowania pojazdu o numerze rejestracyjnym (...), ale o godzinie 9:44.

Powyższe oznacza, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w ogóle nie dotyczy sytuacji wskazanej we wniosku o ukaranie wniesionym do Sądu Rejonowego w dniu 27 listopada 2014 roku, a w konsekwencji nie potwierdza sprawstwa i winy obwinionego w zarzucanym i ostatecznie przypisanym mu zakresie.

W kontekście powyższego jedyną możliwą decyzją Sądu II instancji, musiało być dokonanie korekty zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie M. B. od popełnienia zarzucanego mu wykroczenia z art. 96 § 3 k.w., o czym Sąd Okręgowy orzekł, jak w punkcie 1 swego orzeczenia.

Orzekając natomiast o kosztach, Sąd Okręgowy, na podstawie art. 118 ustęp 2 k.p.s.w., kosztami procesu za obie instancje obciążył Skarb Państwa, o czym orzekł w punkcie 2 wyroku z dnia 10 sierpnia 2015 roku.

/M. Z./